

HỒ DUYÊN

Bài văn tả mẹ

Giờ tập làm văn, tôi luôn được cô giáo khen bài viết của mình và thường lên đứng giữa lớp để đọc bài tập làm văn của mình cho cả lớp nghe. Bài viết của tôi bao giờ cũng đạt điểm 7, 8 - điểm cao nhất dành cho môn tập làm văn. Tôi luôn hãnh diện vì điều đó và dường như chưa một bạn nào trong lớp phá được “kỷ lục” của tôi.

Như mọi khi, tôi lại được cô giáo gọi lên đọc bài văn “Em hãy tả về người mẹ của mình”. Tôi ngước cao mặt, dõng dạc bước lên giữa lớp trong sự nể phục của các bạn và cất cao giọng đọc: “Mẹ em là người tuyệt vời nhất. Mẹ đẹp như cô tiên trong truyền cổ tích. Mái tóc mẹ dài óng ả buông xõa ngang lưng. Mẹ gội đầu bằng trái bồ kết nên tóc mẹ vừa mượt vừa suôn. Mẹ bảo ”Lớn lên con gái đừng gội đầu bằng dầu gội mà nấu trái bồ kết gội cho tóc đẹp như của mẹ”. Mẹ có khuôn mặt đẹp như trăng rằm. Mỗi khi mẹ cười hai hàm răng mẹ trắng ngần trông đẹp lắm! Mẹ vừa dịu dàng lại vừa đảm đang. Đi làm về, mẹ vừa vào bếp nấu cơm cho cả gia đình, tối mẹ lại dạy em học bài, dọn dẹp nhà cửa rồi mới đi ngủ. Những đêm đông trời trở rét, nửa đêm mẹ lại thức giấc đắp lại tấm chăn cho em... Trong trái tim em, mẹ là tất cả, mẹ là cô tiên tuyệt vời nhất trong cuộc đời em...”.

Đó là những lời văn mà tôi đã được chị gái dạy để tả về người mẹ của mình. Những bài văn của tôi luôn được điểm cao vì trước khi viết tôi luôn

“tham khảo” ý kiến của chị rồi tưởng tượng thêm để diễn đạt cho hay. Có lẽ với trí tưởng tượng phong phú nên tôi sớm nổi tiếng là học sinh giỏi văn của trường.

Đọc xong bài văn tả mẹ của mình, tôi sững lằng lằng trong người và đi về chỗ trong tiếng vỗ tay của các bạn. Đợi giây lát, cô tôi bảo: “Bài văn tả mẹ của bạn Duyên rất hay. Câu cú gãy gọn, diễn đạt trôi chảy. Các em nên học cách diễn đạt của bạn để viết văn cho hay và phải đọc thêm nhiều sách. Hôm nay, cô muốn các em nghe thêm một bài văn nữa. Cô mời bạn Hùng”.

Tôi thoáng ngạc nhiên vì Hùng mồ côi mẹ từ năm 6 tuổi, nhà Hùng rất nghèo và Hùng chỉ học giỏi môn toán. Tôi thầm cười khi nghĩ “Chắc Hùng viết nhăng viết cuội nên bị cô phê bình đây”. Hùng cúi đầu cầm tập bước lên bảng và đọc: “Em không còn mẹ. Mẹ mất đã lâu lắm rồi nên em không nhớ rõ khuôn mặt của mẹ. Mỗi lần nhớ mẹ, em chỉ nhìn lên tấm ảnh trên bàn thờ mẹ, nhớ mẹ, thương mẹ rồi chỉ biết khóc mà thôi! Mẹ mất khi em bé của em mới một tuổi. Lúc đó ba cực lắm vì phải vừa đi làm vừa nuôi em và em gái. Em gái cứ bệnh rồi khóc hoài. Sáng, ba dậy thật sớm để nấu cháo để lấy nước pha sữa cho em. Mùa mưa, nhà dột ướt không đủ chỗ ngủ, ba ru em và em gái ngủ xong rồi nằm xuống sàn nhà. Sáng thức dậy em đã thấy ba nấu sẵn nồi cháo và kèm theo tờ giấy dán:”Con nhớ ăn sáng rồi mới đi học”. Ba em là công nhân vệ sinh nên sáng phải dậy thật sớm làm sạch đường phố trước khi mọi người thức giấc. Em chuẩn bị đi học ba mới trở về lo cho em gái. Buổi chiều, em đi học về trông em cho ba đi làm tiếp. Ba em cực lắm nhưng lúc nào ba cũng dịu dàng như mẹ. Em ước ao mẹ mình còn sống để đỡ dần công việc cho ba. Em thèm được như các bạn có mẹ, được mẹ ôm vào lòng, được mẹ khâu áo khi bị rách, được nghe mẹ hát ru em bé ngủ như cô Tư ở sát nhà. Mỗi lần nghe cô Tư hát ru con, em lại nhớ mẹ và nước mắt trào ra. Ba bảo: “Mẹ bây giờ đã thành cô tiên ở tận trên trời cao, mẹ cũng

nhớ và thương con lắm nên con phải học thật giỏi mẹ mới vui”. Em cũng thề hứa với ba, sẽ học giỏi, học giỏi rồi mẹ sẽ sống lại với cha con mình, phải không ba?

Em càng lớn mái tóc ba càng bạc nhiều hơn. Nhìn ba tảo tần lo cho em và em gái ăn học, em thương ba lắm chỉ mong mình nhanh lớn để đi làm giúp ba, nuôi em gái. Em không còn mẹ nhưng ba chính là người mẹ vĩ đại trong cuộc đời em. Em yêu ba vô cùng...”.

Những dòng cuối cùng, Hùng đã đọc trong nước mắt, cả lớp đều khóc, cả cô giáo cũng khóc và không biết tự lúc nào, nước mắt của tôi cũng lăn dài trên khuôn mặt của mình...

Chiều nay, con gái tôi về nói với mẹ: “Mẹ dạy con bài văn tả về mẹ nha mẹ”. Tôi ôm con gái vào lòng và kể lại câu chuyện bài tập làm văn tả mẹ của Hùng cách đây hơn 20 năm...

HỒ DUYÊN

Những gam màu cuộc đời

1. Đêm Chủ nhật, khi vừa chuẩn bị đi ngủ thì chuông điện thoại của tôi reo lên. Đầu dây bên kia, một đồng nghiệp thông báo: “Đua xe, hai thanh niên là thí sinh vừa mới thi đại học chết tại chỗ”. Dù trời mưa lất phất, tôi mặc áo mưa lên đường...

Từ xa, tôi phát hiện ra đám đông chen chúc nhau quanh vụ tai nạn, bên tai tôi là tiếng gào thét và tiếng khóc của người nhà hai nạn nhân. Tôi bàng hoàng khi thấy hai thi thể nằm bất động trên vũng máu đang chờ cảnh sát giao thông lập biên bản. Vẳng bên tai tôi là tiếng khóc kể của người mẹ trẻ: “Con ơi, con bảo con làm bài tốt lắm, con sẽ vào đại học cho ba mẹ vui”. Niềm vui của người mẹ chưa có kết quả thì đứa con yêu đã vĩnh viễn đi xa. Vì đâu nên nỗi?

Những ngày trước đó, tôi đã từng theo chân các trinh sát phòng chống đua xe để truy bắt các đối tượng đua xe trái phép. Bên tai tôi luôn vẳng lên những tiếng còi xe inh ỏi, những tiếng gầm rú của động cơ, tiếng xe máy xé màn đêm... Những lúc đó, tôi chột rùng mình khi nghĩ nếu ai vô tình đang băng ngang đường đua của chúng thì sẽ ra sao? Trả lời câu hỏi của tôi là một vụ đua xe gây chết người cũng vừa xảy ra cách đây một tháng. Tôi nhớ như in người vợ trẻ đã ôm khuôn mặt đầy máu của chồng, chưa kịp gọi tên chồng chị đã ngã ra ngất xỉu. Anh là một người đi đường vô tội, một người dân vô tình băng ngang đường đua...

Tôi đã từng gặp và phỏng vấn hàng trăm thanh thiếu niên tham gia những cuộc đua điên rồ ấy khi chúng bị bắt giữ. Tôi vẫn nhớ như in những đôi mắt đỏ ngầu của rượu bia, của thuốc lắc, của ma túy và tốc độ khi chúng đưa mắt nhìn tôi một cách thách thức. Một tên còn ngang ngược trả lời: “Tụi tui có gì mà sợ. Chỉ sợ ông bà (cha mẹ) mất mặt mà cắt lương thôi!”

2. Tôi lại nhớ những gương mặt của các thí sinh mà tôi vừa phỏng vấn sáng hôm kia khi các em chuẩn bị bước vào kỳ thi đại học. Tôi nhớ gương mặt hiền lành nhưng đôi mắt tràn đầy hy vọng của Đặng Thanh Phong, một thanh niên nghèo quê ở Long An vừa đi làm vừa đi học để dành dụm tiền luyện thi đại học. Tôi nhớ nụ cười đầy tự tin của bạn Bích Duyên quê Bình Thuận khi vừa đi phụ bán cơm vừa ôn thi. Tôi nhớ người mẹ quê ở Biên Hoà

tất tả dậy từ 4 giờ sáng để nấu cơm đem lên Sài Gòn cho con ăn lót dạ. Và tôi nhớ câu chuyện của anh nông dân Phạm Thanh Nhì quê Bến Tre bán ruộng bán vườn quyết cho con vào đại học. Nhớ hình ảnh bạn Đặng Thị Hiếu cùng chiếc bánh mì thay cho bữa cơm trưa trước khi bước vào kỳ thi buổi chiều. Nhớ cả những chiếc áo xanh ướt đầm mồ hôi của các sinh viên tình nguyện “Tiếp sức mùa thi”. Vì sao như thế?

3. Cũng đêm mưa như đêm nay cách đây một năm, tôi gặp H.M.T. tại một trụ sở công an phường. M.T. bị bắt vì tội mua bán ma túy khi chiếc bào thai cô đang mang bước qua tháng thứ bảy. Nước mắt, nước mưa làm ướt đầm gương mặt cô người mẫu chưa bước qua tuổi 20. hai bàn tay của M.T. đầy vết cứa, dấu vết của những lần phê thuốc để tìm cảm giác mạnh. T. kể với tôi: “Em tham gia vào một câu lạc bộ người mẫu và bị bạn bè dụ dỗ nên chơi hàng trắng. Khi đã nghiện em không còn đủ tiền để chơi và cũng không còn đủ sức để diễn. “Đô” càng nặng, người em càng gầy rạc đi. Không đủ tiền hít nên em chích chung với bạn trai. Hắn đã bỏ đi đâu biệt tích khi biết tin em có thai. Cùng đường, em đi lấy hàng trắng để bán kiếm thuốc hít. Em biết trước hậu quả ngày hôm nay nhưng sự đại dột phải trả giá đắt như thế này, biết kêu ai bây giờ?” M.T. nghiện và bị bắt về tội mua bán trái phép chất ma túy. Rồi cô cũng sẽ chờ ngày khai hoa nở nhụy rồi ra trước vành móng ngựa nhưng đứa con trong bụng cô liệu có thoát khỏi chứng nghiện thụ động do ảnh hưởng từ mẹ. Con cô có lỗi gì?

4. Cũng mùa thi đại học năm trước, tôi đã bắt gặp hình ảnh một người cha công đưa con gái bị liệt hai chân đến trường thi. Người cha là một công chức trẻ chỉ có duy nhất một đứa con gái. 12 năm con đi học là 12 năm anh công con đến trường và lên xuống lầu 4 chung cư. Năm nay, đứa con gái yêu của anh đã đăng hoàng trở thành cô sinh viên ngành tin học với ước mơ ra trường trở thành cô giáo dạy cho trẻ khuyết tật. Niềm vui của người cha cứ

thể nhân lên mỗi ngày. Và mùa thi trước đó, cậu bé Hải Triều với hai cánh tay cụt, một con mắt bị hư đầy tự tin cấp giá vẽ đến cổng trường để thi vào Đại học Mỹ Thuật với ước mơ cháy bỏng trở thành họa sĩ. Hải Triều năm nay đã sinh viên năm cuối, đã có những bức tranh bán được để trang trải học hành và tương lai đang rộng mở.

Những gam màu sáng tối của cuộc đời cứ thế đan xen trong tôi. Tiếc cho cô người mẫu trẻ người non dạ, xót cho hai cậu học sinh trong một phút nông cuồng đã trở thành cát bụi trong cõi hư không và để lại nỗi đau vô tận cho gia đình. Mừng cho cô giáo trẻ tương lai biết đi bằng nghị lực, làm chủ bản thân bằng tri thức và anh họa sĩ tàn tật nhưng biết tin vào tương lai.

H.D

Nguồn: nguoivienxu

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 8 năm 2005